

Nem tudnak megélni a szegedi ipartestület tisztviselői

— Ha nem emelik föl fizetésüket, lemondanak állásukról —
— Palfy Daniel nyilatkozata. —

(Saját tudósítónktól.) A Szegedi Ipartestület tisztviselőiről szól ez a riport, akik még most is a békés idők szerény fizetésével végzik az ipartestület megszaporodott háborus teendőit. Az ipartestület tisztviselői eddig nagyon türelmesek voltak, de a háboru negyedik évében őket is arra készítette a rettenetes drágaság, hogy mozgalmat indítsanak helyzetük javításáért.

Az ipartestület tisztviselői helyzetének jellemzésül elég, ha két adatot említünk fel. Az ipartestület titkára havonta 250 korona fizetést élvez, a pénztáros pedig havi 133 korona javadalmazásban részesül. A tisztviselők a háboru óta sem drágasági pótlékot, sem fizetésemelést nem kaptak. Ezekhez a tényekhez nem kell kommentár. Kétségtelen, hogy a tisztviselők abból a fizetésből, amit az ipartestülettől kapnak, nem tudnak megélni.

A tisztviselők, mint értesülünk, megkeresték az előljárókat, hogy fizetésüket emeljék föl és drágasági pótlékot utalványozzon ki. A tisztviselők között oly nagy az elégedetlenség, hogy el vannak szánva arra, hogy inkább otthagyják állásukat. — amely részükre megélhetést nem biztosít. — sem hogy tovább dolgozzanak a békés években is silány fizetésekért.

A tisztviselők fizetésemelési mozgalmá-

nak ügyében kérdést intéztünk Palfy Dánielhez, az ipartestület elnökéhez, aki a következőket mondotta:

— Tudomásom van a tisztviselők mozgalmáról, de még nem foglalkozhattam az ügyvel. A tisztviselők kérelmét föltétlenül méltányosnak és jogosnak tartom. Azt hiszem, hogy az előljáróság nem fog elzárkózni a tisztviselők kívánságai elől és addig a mértékig, ameddig az ipartestület anyagi helyzete megengedi, el fog menni. Megjegyezni kívánom azonban, hogy az ipartestület anyagi viszonyai ez idő szerint nem valami rózsásak. Mindamellett bizom abban, hogy az ügyet sikerül békésen elintézni és nem kerül sor arra, hogy a tisztviselők otthagyják az állásukat.

Mi is úgy tudjuk, hogy az ipartestület fővelémei a háboruban megcsappantak, mert háboru előtt az ipartestületnek 2200 tagja volt, akik évenként négy koronát fizetnek, míg most a tagok száma a negyedére olvadt le. De azt is tudjuk, hogy az ipartestületnek több százezer korona értékű vagyon van és négy háznak a tulajdonosa. Föltétlenül kibírja tehát a nagyobb fizetéseket és annak a mértéknek, ameddig az előljáróság elemelheti a tisztviselők fizetésének fővelelésében, olvannak kell lennie, hogy biztosítsa és lehetővé tegye a tisztviselők megélhetését.

Szegedről a meghódított Szerbiába.

— A Délmagyarország munkatársától. —

Szerb földön, december 16.

Az utazás első érdekes jelensége, hogy Újvidéktől kezdve már szinte teljesen üres vonaton utazunk. Az éjszaka komoran, szinte fenyegetően öleli körül a fujó, lihegő vasszörnyeteget, amely csak zuhan, zuhan a fekete éjjel fekete méltába. Így jó utazni, kényelmes, de is felelhetünk, csak az a kár, hogy kevés ideig tart, másfél óra múlva már Zimonyban vagyunk. Pedig szinte illuzórikus állapot ez így; hogy nincs is háboru, hanem békében élünk, amikor vasvilla-szemekkel kiréztük a vakmerő idegent, aki kocsiszakszunkba bemelegszkedett.

India után már csak pár állomás aznapunk vegoéja: Zimony. Teljes 28 órai út után itt meg kell pihennünk egy kicsit, hogy frissen folytathassuk utunkat a meghódított Szerbia felé. De mielőtt Zimonyba berobogna velünk a vonat, még meg kell ismerkednünk a határrendőrökkel, akik benéznek szakszunkba és megkérdeik, hova utazunk. Természetesen letagadjuk a végső célt, csak Zimonyt valljuk be. Hiszen másnap ugyanis át kell esnünk mindenben, ha ma nem megyünk át Belgrádba.

Végre Zimonyban vagyunk. Tíz-husz ember száll le a vonatról, nagyobbára katonák. Az állomáson már vár bennünket Popják György mérnök, tűzerőhadnagy, kalauzunk és szerbiai házigazdánk. Mikor kilépünk az állomásépületből, a hátunk mögött ezer apró lámpa fénye szökken fel a borulatos téli ég-

re, amelyből néha hideg eső permetez. A fény forrása már szerb föld: Belgrád. Egészen olyan látvány, mintha Pestről néznénk át a kivilágított Budára.

Az uton néhány épületen gránátnyomok: lukak a vastag falban és csorba házereszek. Elmegyünk a hajdan oly híres selvemgyár előtt is. Itt állott az egyik tűzerőtegünk. Popják főhadnagy magyaráz:

— Itt volt föllállítva az ütegünk. A kalimegdánt löttük; holnap majd megmutatom azt is. Egyébként Zimony alig szenvedett valamit, nem bántották a szerbek. Tudták jól, hogy az első városra irányzott lövés után Belgrád kerül majd sorra. Egyébként a szerb tűzerősnégnek határozottan peche volt. Egy-izben például belöttek az egyik házba, amely mellett egyik tűzerőtegünk állott. A házban benn volt az ütegparnacsok is. A gránát talált, elvitte a ház egész féloldalát. Csak az egyik szoba maradt teljesen sértetlen, az a szoba, amelyben az ütegparnacsok volt. Egy haj zála nem görbült meg. Más alkalommal egy olyan házba vágott be a szerb gránát, — ütegeink közelében. — amelyben egy anya szorongott nyolc gyermekével. Itt is elpusztult az egész ház, csak az a szoba áll ma is, amelyben az anya és gyermekei voltak.

Délelőtt fél 11 órakor indult a hajó Zimonyból Belgrádba. Alig 20—25 utas gyűlt össze indulás idejére a csinos kis gőzhajó

fedélzetén; az utasok nagyrésze itt is katoná.

A vámvizsgálaton nagyon könnyen átesünk. Tekintettel tisztí kísérőnkre, ki sem nyitották a csomagokat, — nem lehetnek tulajdonosok kíváncsiak becsomagolt ruhákra és az utra bepakkolt sült csirkékre. Éppen így csak egy pillantást vetettek kikészített igazolványainkra is, amelyek Belgrádban azonban már jelentékeny szerephez jutottak.

Belgrádból pontban 12 órakor indult vonatunk Nis felé. Itt számolok be arról is, hogy tanuja, sőt résztvevője voltam egy kisiklásnak. Alig indult meg ugyanis a vonatunk, a mozdony és a három első kocsi — rendesen, ahogy kell — átment az egyik váltón, a negyedik kocsi azonban kiugrott és a keresztsínre szaladt, míg az utána következő oldalbakapta a kiugrott vagon. Szerencsére az állomáson levő egyik tiszt hamar észlelte a készülő szerencsétlenséget s még mielőtt komolyabb következményei lehettek volna a kisiklásnak, lefűtölte a vonatot. Így csak két kocsit kellett a vonatból kidobni, amely egy órai késéssel folytatta hamarosan félbeszakított útját.

Ezt a cikket már Mladenovacon tudtóm. A történelmi nevezetességi helyek nagyrészt hátunk mögött vannak. Elmaradt a szép Topcsider és az Avala, amelyért hajdan oly heves harcok folytak és amely alatt oly sok jó magyar alusza örökös siri álmát. Ami még hátra van, az nagyrészt a jelen történelme és a múltaknak az a része, amely eddig csak alig, vagy nagyon megváltoztatva, eltorzítva került a magyar olvasóközönség elé.

Sipos Iván.

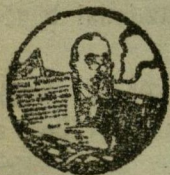
Carp románia sorsáról.

Zürich, december 22. A Zürcher Post beszélgetést közöl Carp Péter és Stere Konstantin román politikusokkal. Arra a kérdésre, hogy a román államférfiak milyen hibákat követtek el, amikor a háborut előidézték, Carp kijelentette, hogy tévedtek az erőviszonyok dolgában. Hogy milyen következményei lesznek Romániára nézve a szerencsétlen háborúnak, erre Carp a következőket mondotta:

— Ez a központi hatalmaktól függ. Egyelőre Románia riánálva van. A háboru kimenetele az első pillanattól fogva látható volt. A békekötéskor Románia adóssága tíz millárd lesz. A katonai helyzetből következik, hogy az antant már nem érheti el céljait. Oroszország tulbecsülése Romániára nézve többé már jóvá nem tehető. Románia azért avatkozott a háboruba, hogy osztrák és magyar területeket hódítson. Diplomáciai tárgyalások útján ezt már nem lehet megszerezni. Ki gondolhat ma már Ausztria szétdarabolására, hogy Románia céljait megvalósíthassa. A háboru után Románia csak a központi hatalmakhoz csatlakozhatik.

Délmagyarország telefoniai

Szerkesztőség	305.
Kiadóhivatal	81

A védjegy

A világ legdrágább, de egyszersmind legjobb szivarkahüvelye:

„Modiano clubspecialité“

Vigvázati Utánzatok vannak forgalomban! Sodorni való papír ára 30 fillér.